ПАРИ, КУМИЦЕ!

chitanka.info

Една баба имала агънце. Всеки ден ходила да му бере зелена тревица и го поила със студена водица. Всякога, когато се връщала у дома, тя викала с тънък глас:

— Агънце–багънце! Отвори на баба, да ти даде баба зелена тревица и студена водица.

Веднъж вълкът случайно научил, че бабата има агънце. Разучил кога и какво прави бабата, проследил я един ден, когато тя отишла да бере трева, той застанал пред вратата и взел да вика с дебел глас:

— Агънце–багънце! Отвори на баба, да ти даде баба зелена тревица, студена водица.

Агънцето познало, че това не е гласът на бабата, та рекло:

— Подай си ногата да я видя!

Вълкът подал ногата си и агнето изблеяло:

— Крачето на моята баба е гладко, гласчето — тънко. Ти не си моята баба!

Вълкът отишъл, та си заковал един гвоздей на гърлото, обръснал ногата си, па отишъл и взел да вика с тънък глас:

— Агънце–багънце! Отвори на баба, да ти даде баба зелена тревица, студена водица!

Агнето рекло:

— Подай си ногата да я видя!

Вълкът си подал ногата. Агънцето видяло: крачето гладко и гласчето тънко, та отворило и вълкът го налапал. Бабата дошла и започнала да вика:

— Агънце–багънце! Отвори на баба, да ти даде баба зелена тревица, студена водица!

Агънцето се не обаждало. Бабата блъснала вратата, тя се отворила и що да види: костите на агънцето лежали зад вратата.

Тогава бабата свикала всички животни и им рекла:

— Който от вас се наеме да лапне жив въглен, ще го направя кем!

Никой се не наел. Само вълчо се полакомил да стане кум, та взел един голям горещ въглен и го налапал. Изгорил го въгленът, но вълчо търпял. Всички му казали:

— Ти ще си кумът!

Бабата изкопала един ров, наклала в него буен огън, турнала отгоре една дъска, па поканила кума да седне на дъската. Вълкът, нали е кум, отишъл седнал, но след малко взело да му пари, та рекъл:

— Пари, кумице!

Бабата рекла:

— Няма, кумче, няма! Защото седиш на дъската, затова се е сгорещила.

Вълкът пак седнал, но го пригорило още по-силно, та рекъл:

— Пари, кумице! Бабата се усмихнала:

— Няма, кумче, няма! Дъската се е напекла от слънцето, та затова пари.

Вълкът пак седнал, но тоя път силно му припарило и той извикал:

— Пари, кумице!

И още неиздумал, дъската прегоряла и вълкът паднал в рова. Бабата грабнала една мотика, взела да удря отгоре и да вика:

— Къде е, кумче, агнето? Къде е, Кумче–вълче, агнето? И удряла, удряла, докато убила вълка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.